

CYNTHIA ELLINGSEN

HÄVITAV SALADUS

ELUMUUTEV OTSUS

*Miner
valik*

Originaali tiitel:
Cynthia Ellingsen
The Choice I Made
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelaskujud, ettevõtted, organisatsioonid, tegevuskohad ja sündmused, mis pole selgelt avalikud, on kas autori kujutluse viil või neid kasutatakse fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute ning sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Kai Simson
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Cynthia Ellingsen, 2021
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E04410722
ISBN 978-9949-82-890-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Butch ja Kathy Ellingsenile
tänuks kallite mälestuste eest Sela Woodsis.*

PROLOOG

Mu kallis laps, ühel päeval mõistad, et süda on sama habras kui meie valikud. Tea, et me kõik teeme armastusest üllatavaid valikuid. Sellised, mis kisivad südame rinnust ja jätavad meid vastuseid anuma. Mu kõige kallim, kõige valusam valik, mida olen iial teinud, oli sinust loobumine.

ESIMENE PEATÜKK

Tristan seisatas lävel. Siis ta turtsatas. „Sinu perekonnale peab au andma. Räägi veel müügitööst.“

„Mida sa silmas pead?“ küsisin käekotti köögiletile pannas.

Puidust köögilet oli sama maalähedane kui meie majake. Vanaisa oli viiekümne aasta eest kuurordi iga viimase kui piasija oma kätega üles ehitanud ning ma olin terve igaviku siinset rahu taga igatsenud. Suutsin hädavaevu uskuda, et viimaks ometi veedame siin mõned päevad.

Ilmselgelt ei tundnud mu abikaasa samamoodi. Tema passiiv-agressiivsed märkused algasid kohe, kui olime Chicago piiridest välja saanud, ja mida lähemale me Wisconsinile jõudsime, seda rohkem ta ärritus. Päev oli palav, olin väsinud, ja nagu ema tavatseb öelda, mul oli kõigest kõriauguni.

„Mida sa müügitöö all silmas pead?“ nõudsin.

Tristan avas ja sulges klaasi otsides kapiuksi. Mees jõi alailma vett, sest pidas pühendunult kinni viimasest terviseplaanist, mis muuhulgas nägi ette päevas kolme liitri vee joomist. Tristan püüdis kahtlustavalt kraanivett, enne kui selle alla kulistas, ja viipas tühja klaasiga elutoa poole.

„See koht. Inimesed maksavad nädalas mitu tuhat dollarit renti hea vaatega hüti eest. See avaldab muljet.“

„Hea vaate“ all pidas mees silmas meie majakese suurest aknast avanevat vaadet kuuskedest ümbritsetud Florentine'i järvele. See tähendas

udu hommikukohvi ja päikeses sillerdavat vett pärastlõunase raamatu juurde ning sügavat rahu, mis haaras iga ameerika hallhaigruga, kes vee-pinda riivas. Inimesed olid varmalt nõus selle eest maksma, aga loomulikult seadis Tristan selle küsimärgi alla, sest oli vihane, et pidi lahkuma oma kivi- ja terasmaailmast.

„See pole mingi hütt,“ ütlesin. „Siin on viiskümmend viis ruutmeetrit põrandapinda.“

Isa oli andnud meie käsutusse ühe abielupaaridele mõeldud majakese, millel oli eraldi magamistuba ja suur vann. Laias voodis oli mugav nagu kookonis ja vannitoa sügavast vannist avanes vaade järvele. Isiklikud mugavused olid hoolikalt läbi mõeldud, näiteks vannitoas oli maineka kohaliku seebifirma looduslik seep ning elutoas kapitäis lauamänge ja raamaturiiul valitud raamatutega.

Majake oli armas ja olin jahmunud, et Tristan keeldub seda nägemast, eriti kui arvestada, et Wood Violet oli olnud kauem populaarne kuurort kui temal eluaastaid. Minu vanavanemad olid selle palehigis üles ehitanud ja vanemad olid nende tööd jätkanud. Siin oli peatunud lugematu arv seltskonnakuulsusi ja tippjuhte ning keegi neist polnud poole sõnagagi kaevanud. Vastupidi, sageli olid nad uuesti tulnud.

Vaatasin abikaasale otsa, teadmata, mida öelda. Tristan nõjatus köögiletile, käed rinnal risti. See oli eduka nõustaja asend, selline, millega ta tavatses uuele kliendile muljet avaldada ja toda veenda, et on tugev, enesekindel ning valmis väljakutseks nende raha haldamiseks.

„See pole hütt,“ kordasin.

„Kas siin on teler?“

„Sa tead, et pole.“

Tristan irvitas. „Siis on see hütt.“

„Tristan, inimestele meeldib selline eluviis. Nad vajavad akude laadimist ja uut elujõudu. Tagasipöördumist loodusesse.“

„Kas nad ei võiks lihtsalt matkale minna?“ küsis Tristan.

Vaatasin ärritunult kella. Isa tahtis minuga rääkida, enne kui ema vaatama lähen, aga temast polnud ikka veel midagi kuulda. Küllastajate saabumise päevadel on alati kibekiire ja isa kustutab ühe tulekahju teise järel, aga ta oli nõudnud minuga kokkusaamist, enne kui ma ema

otsima lähen. See tegi mu murelikuks, sest vihjas võimalusele, et ema seisund on raskem kui isa mulle telefonikõnes mõista andis.

Minu vanemad olid teada-tuntud selle poolest, et hoidsid raskused minu ja õe eest salajas, eriti minu eest, kes ma olin meist kahest noorem. See ei lugenud, et olin kolmekümneaastane ja esindasin üht riigi suurimat kindlustusfirmat. Ma ei väsinud vanematele kordamast, et neil pole vaja mind säästa, aga nad keeldusid kuulamast, võib-olla ka uskumast.

Läksin laual seisva suure vastuvõtukorvi juurde ja hakkasin seda tüh-jendama, püüdes väljavõetud esemeid köögiletile mitte lajatada. Mahevaarikad, röstitud mandlid, tume šokolaad meresoolaga... Vanemad valisid hoolikalt igal hooajal täiuslikud maiustused. Kas Tristan teeb ka selle üle nalja?

Tupsutasin särgiga nägu. Majakeses polnud kliimaseadet, sest aknad olid selliseks kohaldatud, et järvelt puhuv tuul pääses majja. Avasin aknad ja hingasin sisse loodusõhnu. Männid, sammal ja midagi süngemat, võib-olla kõdunev puunott.

Pöördusin Tristani poole. „Tead, sa ei pea siin olema.“

„Hei, ära seda ütle.“ Tristan tuli minu juurde akna alla. Mees lõhnas liiga kargelt, nagu spordiidekolonn ja pesuvalgendi. Läksin vastuvõtukorvi juurde tagasi.

„Ärme alustame oma puhkust nii.“ Tristan järgnes mulle ja lükkas juuksesalgu minu silmade eest. „Su soeng on kena.“

„Soeng?“ Mu käsi tõusis iseenesest sassis juukseid siluma.

Kahe nädala eest olin lasknud teha juustesse meekarva triibud lisaks uuele, täpselt õlgadeni ulatuvale soengule. Praegu polnud sel mingit tähtsust. Soeng oli viimane, mis oli mul hetkel mõttes.

Tristan lasi huultel mu pealael puhata ja ohkas. „Kuule, olen lihtne maapoiss.“ Ta tõmbus eemale ja vaatas mulle tumedate silmadega siiralt otsa. „Mõistan, et rahatuusadele meeldib teeselda, et selline elu on normaalne, aga nad võivad iga kell minna lähimasse spaasse või miljonisse teise kohta. Vanamoelist matkalaagri ärimudelit arvestades on muljetavaldav, et sinu vanematel on õnnestunud säilitada kindel klientuur. See avaldab mulle tõesti muljet, Julie.“

„Tänan.“ Oli peaaegu piinlik, kui palju mulle Tristani sõnad korda läksid, aga olin ammu tahtnud temaga siinset elu jagada.

Wood Violet oli osa minu hingest. Oleme Tristaniga juba kolm aastat abielus olnud ja pole kordagi siia jõudnud. Meie töögraafikud ei ühildu ja neil harvadel kordadel, kui olime mõlemad vabad, tahtis Tristan teha midagi suurt, näiteks sõita Kreekasse või Caymani saartele. Tõsiasi, et saame siin neli päeva koos olla, oli minu jaoks muinasjutuline võimalus, ja mind hirmutas mõte, et Tristan ei pruugi samamoodi tunda.

„Mul on hea meel, et sulle siin meeldib,“ ütlesin. „Muretsesin, et oled pahane.“

„Loomulikult mitte.“ Tristan kääris valge särgi käised üles, paljastades tugevad käsivarred. Ta oli nimetanud end maapoisiks ja oli hetki, kus teda oli tõesti lihtne kujutleda talus heina tegemas või lehma köieta-mas. „Olen valmis suureks seikluseks metsikus looduses.“

Ilmselt olin mehe meeoleolu valesti hinnanud. Ärritusin kergesti, sest olin tahtnud tulla kohe, kui emal oli insult, aga pidin enne lõpetama pooleliolevad juhtumid, millega läks kümme päeva. See ja lakkamatu linnasagin hoidsid mind nagu nõeltel. Ilmselt pean Tristaniga veidi leebem olema.

Minu nutikell andis märku.

Kas kümne minuti pärast Hütis sobib?

„Isa saatis sõnumi.“ Olin poolel teel ukse poole, kui taipasin, et Tristan ei järgne mulle. „Tule. Isal pole kuigi palju aega.“

„Te peaksite nelja silma all rääkima. Pakin asjad lahti ja lähen jooksma.“ Tristan muigas. „Ilmselt ei õnnestu mul telerit vaadata.“

Võib-olla on nii kõige parem, sest siis ei pea mehed teeskleva viisakust ja uudiste vahetamist. Saame isaga kohe asja juurde asuda. Isa telefonikõnest oli jäänud mulje, et hoolimata ema haigusest on kõik kuurordis endiselt kontrolli all, aga tahtsin kindel olla. Viimased aastad olid hotellinduses niigi keerulised olnud. Kui ema pole tema kõrval, võib isal olla raske teha sellest edukas hooaeg.

Läksin mööda kuusikus kulgevat hakkepuiduga pinnatud teerada järve poole. Järvelõhn tugevnes ja enne metsast väljumist seisatasin. Hingasin sügavalt sisse ja silitasin sõrmega lähima puu peeneid okkaid. Siis ajasin selja sirgu ja seadsin sammud paadisilla poole, et tõe kuulda.

Hütt, nagu seda pereringis kutsuti, oli ainus koht kuurordis, kus saime omavahel olla. Hooajal töötasid vanemad kaheksateist tundi päevas ja kui viibisime küllastajate läheduses, oodati meilt käepigistusi või viisakuste vahetamist. Hütt oli sündinud vajadusest tagada meile väärtuslikke hetki pere keskel.

Õdus puidust katusealune asus paadisilla lõpus, kus kunagi olid ankrus olnud kalapaadid. Vanaisa oli ehitanud paadisilla ette madala puitvärava ja pannud sinna sildi „Küllastajatele suletud“. Loomulikult võinuks igaüks väravast lihtsalt üle astuda, aga keegi ei teinud seda, nii jäi mulje, et Hütis on turvaline ja privaatne ning seal saab kõigest eemal olla.

Leidsin isa puupingilt, higistav jääteekruus kõrval. Ta oli kuulnud minu sammukaja paadisilla plankudel, aga ei tõusnud, enne kui nurga tagant välja astusin.

Isa päevitunud nägu tõmbus naerule. „Vaata, kes suurlinnast pärale jõudis.“

„Isa.“ Olin teda nähes südamest rõõmus.

Isa hallisegused juuksed olid lühikeseks põetud ja laup paljas, ning nagu ikka, mustendas ta lõug habemetüükaist. Seljas Wood Violeti logoga valge golfisärk ning jalas meresinised šortsid ja Itaalia mokassiinkingad nägi ta välja värske ja sportlik nagu alati. Isa silmaalused olid kottis, aga nii oli see alati olnud, ent sügavad naerukurrud silmanurkades tegid selle tasa.

Isa nägi välja nagu mees, kes on äsja kuulnud head nalja või valmistub anekdooti rääkima. Kallistasin teda kõigest jõust.

„Chicagos asuvad mõned maailma parimad restoranid.“ Isa hääli oli tusane. „Miks sa nii kõhn oled?“

„Mul on olnud kiire.“ Mu mõtetest vilksatasid läbi vahelejäänud lõunad, kiired õhtusöögid paberimajandust üle vaadates ning kontori allkorrusel asuvast poest hangitud muutumatu sojapähklitest ja smuutidest dieet. „Kuidas sinul läheb?“

„Jään kauaks üles ja loen tibusid.“ Isa istus tagasi pingile. „Tead, kahe tunni eest nutsin nagu tita ainuüksi sellele mõeldes, et tuled siia.“

Õeldu peale tõusis mul klomp kurku, aga isa oli juba edasi läinud ning rääkis vahejuhtumistest naaberkuurortides, kohalikest skandaalidest, viimastest uudistest ja uuest kondiitrist, kelle nad ema asendajana olid tööle võtnud. Teadsin, et isa kogub ema seisundist rääkimiseks julgust. Viimaks vaatas isa kella.

„Viimase kümne minuti jooksul olen saanud kolmkümmend sõnumit,“ ütles ta. „Aga me peame sinu emast rääkima.“

Järvel ujus pardirodu. Emapart juhtis nii uhkelt neid kui vähegi võimalik. „Kuidas temaga on?“

„Ma ei tahtnud sulle sellest telefonitsi rääkida.“ Isa rüüpas mehise lonksu jääteed. „Su ema ei saa ringi liikuda.“

Nägin kõike nagu läbi tunneli ja sile järvepind peaaegu kadus silmist.

„Mida?“ sosistasin.